

Griffier

Not.nr. : 66.97.575/98

*in zijn hoedanigheid
tegen alle***OPENBARE TERECHTZITTING VAN 11 SEPTEMBER 2007**

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **eenentwintigste** kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging :

In de zaak van het openbaar ministerie tegen

1. _____ met
maatschappelijke zetel te _____ met
ondernemingsnummer _____
2. _____ op _____, biochemicus, geboren te _____
_____ , wonende te _____

verdacht van :

- A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

a) de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

1. door op het terrein in natuurgebied, gelegen te _____
_____ ten kadaster gekend onder _____
_____ in eigendom toebehorende aan _____
_____ hiervoor nader geïdentificeerd

*Hoger beroep op 18/9/2007 door meester
van Leesthebber ad hoc naar
beschikkingen.
Hoger beroep op 18/9/2007 door het OM tegen*

een woning te hebben verbouwd door o.m. een nieuw dak met 7 veluxramen te hebben geplaatst, een berging in nieuw metselwerk rechts van de woning te hebben aangebouwd, dragende binnenmuren te hebben gesloopt, deuropeningen te hebben gemaakt, metalen I – profielen te hebben aangebracht en een binnenmuur te hebben opgericht

te _____ op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 01.04.1998 tot en met 06.07.1998 (st. 8)

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te _____ tenminste in de periode van 07.07.1998 tot en met 01.07.1999

b) de eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

op het terrein, vermeld onder tenlastelegging A. a) 1. hierboven

de sub A. a) 1. hierboven omschreven toestand te hebben instandgehouden

te _____ in de periode tussen 02.07.1999 en 30.04.2000

de feiten sub A. a) 1. en 2. en b) thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146- 1°, 147, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu:

de eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

op het terrein, vermeld onder tenlastelegging A. a) 1. hierboven

de sub A. a) 1. hierboven omschreven toestand te hebben instandgehouden

te _____ in de periode tussen 01.05.2000 en het bevel tot dagvaarding, zijnde 18 augustus 2006

- C. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-2°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

a) de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

1. door op het terrein in natuurgebied, gelegen te _____
ten kadaster gekend onder _____
in eigendom toebehorende aan _____
hiervoor nader geïdentificeerd _____

het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, met name door het graven van een vijver en het aanbrengen van ophogingen

te _____ op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 01.04.1998 tot en met 06.07.1998 (st. 8)

2. en de sub 1 omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te tenminste in de periode van 07.07.1998 tot en met 01.07.1999

b) de eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

op het terrein, vermeld onder tenlastelegging C. a) 1. hierboven

de sub C. a) 1. hierboven omschreven toestand te hebben instandgehouden

te in de periode tussen 02.07.1999 en 30.04.2000

de feiten sub C. a) 1. en 2. en b) thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

D. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-4°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij art 99 § 1-4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning

de eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

op het terrein, vermeld onder tenlastelegging C. a) 1. hierboven

de sub C. a) 1. hierboven omschreven toestand te hebben instandgehouden

te in de periode tussen 01.05.2000 en het bevel tot dagvaarding, zijnde 18 augustus 2006

WAT DE PROCEDURE BETREFT

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 26 september 2006.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

Bij tussenvonnis van 26 september 2006 werd met toepassing van art. 2bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering meester aangesteld als lasthebber ad hoc om de
wat betreft de strafvordering te
vertegenwoordigen.

De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 19 december 2006 teneinde de lasthebber ad hoc toe te laten kennis te nemen van het strafdossier.

De dagvaarding om te verschijnen op de zitting van 26 september 2006 van de 21ste kamer van de Correctionele rechtbank werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 30 augustus 2006. Deze dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de telastleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheeken. De strafvordering is ontvankelijk (art. 160 DORO). De kadastrale omschrijving dient aangevuld en verbeterd te worden zoals in het dispositief bepaald. De onrechtmatige vermelding doet geen afbreuk aan de regelmatigheid van de overschrijving (Cass. 05 oktober 1999, Arr. Cass.).

deelde mee nog niet te beschikken over een goedgekeurd vergunningenregister en dat de gegevens van de dagvaarding zullen worden opgenomen in het eerste ontwerp van vergunningenregister van

De inschrijving in het vergunningsregister is niet op straffe van onontvankelijkheid opgelegd (art. 161 DORO).

3. Op de openbare terechtzitting van 19 december 2006 werd de zaak uitgesteld naar de zitting van 15 mei 2007 in afwachting van het arrest van de Raad van State over het verzoek tot vernietiging van het besluit van de Vlaamse minister bevoegd voor ruimtelijke ordening waarbij de toekenning van de regularisatievergunning werd vernietigd.

Op de openbare terechtzitting van 15 mei 2007 werd de behandeling van de zaak in haar geheel hernomen wegens de gewijzigde samenstelling van

de zetel. De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 26 juni 2007 met het oog op behandeling van de zaak.

Op de openbare terechtzitting van 26 juni 2007 werd de zaak behandeld en aanhoorde de rechtbank:

- de middelen en de conclusies van het **COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN** met kantoren EISERES TOT HERSTEL, met betrekking tot de herstellvordering teagen beide beklaaaden. vooraedraen door meester advocaat te die de eiseres tot herstel ter terechtzitting vertegenwoordigt;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde in haar middelen van verdediging, voorgedragen door de aangewezen lasthebber ad hoc, meester advocaat te die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf. biigestaan door meester loco meester beiden advocaat te die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt;
- het ongunstig advies van het openbaar ministerie over de gevraagde opschortingen van de uitspraak van de veroordeling.

* * * * *

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

De feiten en hun kwalificatie

4 de eerste beklaagde, is eigenaar van een terrein van ruim 2 hectare met een woning aan de kadastraal bekend onder

De tweede beklaagde is afgevaardigd bestuurder van

Het perceel is volgens het gewestplan gelegen in natuurgebied.

5. Op 22 mei 1998 wordt proces-verbaal opgesteld wegens het zonder vergunning uitvoeren van werken bestaande in het verbouwen van een woning en het wijzigen van het reliëf (st. 1).

De tweede beklagde verklaart op 6 juli 1998 (st. 8) dat hij reeds tweemaal een boete wegens verkrotting van het gebouw kreeg en toen besliste om het gebouw te renoveren. Hij bracht een nieuw dak aan waarin dakvensters werden gemonteerd. Volgens hem staken ook vroeger op die plaatsen gewone dakvensters. Binnenin, noch buiten aan de woning bracht hij enige verandering in het metselwerk aan en het was ook niet de bedoeling om dit in de toekomst te doen. Aangezien er geen riolering aanwezig is, is het zijn bedoeling een rietveld aan te leggen om het afvalwater te zuiveren. De aanleg daarvan vraagt volgens hem inderdaad wat grondwerken, doch op het ogenblik dat de aanleg zal voltooid zijn, wordt de grond terug geëffend en teruggebracht in de oorspronkelijke staat. Hij meent dat hij voor deze "renovatiewerken" geen bouwvergunning nodig heeft. Hij heeft dan ook geen bouwvergunning aangevraagd. Hij stelde geen architect aan en de werken doet hij zelf na zijn uren.

Op 2 juni 1998 werd vastgesteld dat de werken verder werden uitgevoerd. Een persoon wordt verhoord. Het betreft een werknemer van de eerste beklagde. Hij weet dat de bouwovertreiding werd vastgesteld maar zijn werkgever heeft nog niets gezegd over een stillegging van de werken (st. 12).

De staking van de werken werd bevolen op 27 augustus 1998; het mondeling gegeven stakingsbevel werd bekrachtigd door de burgemeester op 28 augustus 1998 (stuk 2 dossier tweede beklagde).

6. Een aanvraag tot regularisatie voor het "verbouwen van een woning binnen het vergund volume", gedateerd 20 december 1998 (st. 84), werd ingediend op 28 januari 1999. Voor de aanmerkelijke wijziging van het reliëf werd geen regularisatievergunning ingediend.

De vergunning werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen bij beslissing van 22 september 1999 (st. 20). Hiertegen werd hoger beroep aangetekend bij de Bestendige Deputatie. De Bestendige Deputatie verklaarde het beroep gegrond en kende een bouwvergunning toe waarbij het bijplaatsen van 3 veluxramen, het vervangen van de vroegere deur van het kolenhok door een raam en het vernieuwen van de buitenmuren van de aangebouwde berging uit de vergunning werden gesloten (st. 49).

Het college van burgemeester en schepenen en de gemachtigde ambtenaar stelden tegen de beslissing van de bestendige Deputatie hoger beroep in. De Vlaamse minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening vernietigde deze beslissing op 26 maart 2003 (st. 108ter).

Deze laatste beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. De Raad van State heeft over dit annulatieberoep nog geen uitspraak gedaan.

7. De tweede beklagde wordt vervolgd voor het uitvoeren zonder vergunning van vergunningsplichtige werken in de periode van 1 april 1998 tot 6 juli 1998 (tenlasteleggingen A.a.1 en C.a.1.) en vervolgens voor de instandhouding van deze werken (tenlasteleggingen A.a.2. en A.b., B, C.a.2., C.b. en D).

De eerste beklagde wordt vervolgd voor de instandhouding van de wederrechtelijk uitgevoerde werken (tenlasteleggingen A.b., B, C.b. en D).

Bespreking

8. De beklagden betwisten deels de hen ten laste gelegde misdrijven in zover een aantal van de door hen uitgevoerde werken niet vergunningsplichtig zouden zijn.

De beklagden betwisten niet de vergunningsplicht te hebben overtreden in zover zij de berging recht van de woning hebben heropgebouwd en het reliëf van de bodem aanmerkelijk hebben gewijzigd.

De beklagden zijn daarentegen van oordeel dat er, ten tijde van de uitvoering van de werken, geen vergunningsplicht gold voor:

- de "binnenwerkzaamheden";
- het vervangen van een houten deur door een glazen raam;
- het plaatsen van dakvlakvensters.

De binnenwerkzaamheden en het plaatsen van dakvlakvensters zouden vallen binnen de in art. 2, sub 3°, van het K.B. van 16 december 1971 (tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn ofwel van de bemoeiing van de architect, ofwel van de bouwvergunning ofwel van het eensluidend advies van de gemachtigde ambtenaar) bedoelde uitzondering.

Met "binnenwerkzaamheden" bedoelen de beklagden de in de dagvaarding werken binnen het gebouw, namelijk het slopen van dragende binnenmuren, het plaatsen van metalen I-profielen en het optrekken van een binnenmuur.

Ook het plaatsen van dakvlakvensters valt volgens de beklagden onder de genoemde uitzondering omdat dit werk zou moeten worden beschouwd als een werkzaamheid "*voor de geschiktmaking van lokalen*".

De beklagden ontkennen voorts dat zij deuropeningen zouden hebben gemaakt. Zij hebben wel een bestaande houten deur vervangen door een glazen raam. Het vervangen van een houten deur door een glazen raam zou evenwel geen vergunningsplichtige handeling uitmaken.

9. Het standpunt van de beklaagden kan niet worden gevolgd.

Volgens de regelgeving die van toepassing was op het ogenblik van de uitvoering van de werken (1998), was geen bouwvergunning vereist voor *“de inrichtingswerkzaamheden binnen een gebouw of de werkzaamheden voor de geschiktmaking van lokalen voor zover ze noch de oplossing van een constructieprobleem, noch de wijziging van het gebruik of van de bestemming of van het architectonisch karakter van het gebouw, of – wanneer het een woongebouw betreft – de wijziging van het aantal woonegelegenheden met zich meebrengen”* (art. 2, sub 3°, van het K.B. van 16 december 1971).

De uitzonderingsbepalingen van het “kleine-werkenbesluit”, waardoor bepaalde in principe vergunningsplichtige werken van de vergunningsplicht worden uitgesloten, dienen op beperkende wijze te worden geïnterpreteerd (R. Vekeman, *Ruimtelijke ordening en stedenbouw. Planologie, verordeningen en vergunningen*, Mechelen, Kluwer, 2004, nr. 352, p. 328).

Onder “inrichtingswerkzaamheden binnen een gebouw” dient verstaan te worden de werkzaamheden die betrekking hebben op de inrichting van een huis, dit is de verdeling van een huis in kamers.

De uitgevoerde werken kunnen niet onder dit begrip worden gebracht:

- a. De binnen het gebouw uitgevoerde werken zijn slechts een onderdeel van een geheel van werken waarvan een substantieel deel aan de buitenzijde van het gebouw werd uitgevoerd. Het geheel van de werken, zowel binnen de woning als aan de buitenvlakken, werd uitgevoerd om de bestaande woning anders van bouw te maken, dit is te verbouwen. Negatief uitgedrukt, gaan deze werken ruim de grenzen van niet-vergunningsplichtige instandhoudings- of onderhoudswerken te buiten aangezien het doel van de werken zich niet beperkte tot het bewaren van het bestaande gebouw in een goede staat.

Uit het strafdossier, uit de voorgelegde plannen en ook uit de vergelijking van een foto van de woning vóór de werken (stuk nr. 7 voorgelegd door de beklaagden) en de foto's gevoegd bij het proces-verbaal van vaststelling van 22 mei 1998 (st. 3-4) blijkt immers dat:

- het volledige dak werd vernieuwd waardoor het oude, golvende dak werd vervangen door een nieuw aangelegd dak waarvan de nok geen enkele golving vertoont;
- het nieuwe dak dieper dan het oude dak komt, namelijk tot net boven de bovenkant van de raam- en deuropeningen;
- een dakgoot werd geplaatst;
- de vroegere “dakvensters” slechts kleine ruitjes waren ter grootte van enkele dakpannen terwijl de nieuw aangebrachte dakvlakvensters volwaardige vensters uitmaken;
- alle deuren en ramen werden vernieuwd en nieuwe dorpels werden aangebracht;
- de berging rechts van het gebouw volledig werd heropgebouwd;

- de zolder oorspronkelijk niet in kamers was ingedeeld terwijl na de werken de zolderverdieping is ingedeeld in twee slaapkamers, een hall, toilet en een badkamer;
- de indeling van het gelijkvloers grondig werd gewijzigd waarbij, op de in de nieuwe toestand als "keuken" en "kamer" genoemde ruimtes na, door het volledig slopen van vier binnenmuren en het deels slopen van twee andere binnenmuren, de oorspronkelijke zes afgesloten ruimtes (genoemd "berging", "kolenhok", "keuken", "eetkamer", "hall" en "zitkamer") vervangen werden door een volledig nieuwe ruimte waarbij de onderdelen "bureau", "zithoek" en "eethoek" in elkaar lopen.

Het verbouwen van een woning is vergunningsplichtig (ten tijde van de uitvoering van de werken krachtens art. 42, §1, Stedenbouwdecreet 1996 (decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996) en thans krachtens art. 99, § 1, 1°, decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO)).

- b. Ook op zichzelf beschouwd vallen de bedoelde werken aan de muren niet onder het begrip "inrichtingswerkzaamheden".

De uitgevoerde werken, zoals hierboven omschreven, zijn daartoe te ingrijpend. Het "kleine-werken-besluit" maakte overigens het onderscheid tussen "*inrichtingswerkzaamheden binnen een gebouw*", waarvoor geen bouwvergunning vereist was, en de "*verbouwingswerkzaamheden binnen een vergund gebouw*" (zie art. 3, 2°, K.B. van 16 december 1971) waarvoor wel een bouwvergunning vereist was maar, voor zover zij in overeenstemming waren met de voor de plaats geldende bestemmingsvoorschriften, geen advies van de gemachtigde ambtenaar.

- c. Dat het aanbrengen van de dakvlakvensters evenmin onder het begrip "werkzaamheden voor geschiktmaking van lokaken" kan worden gebracht, blijkt uit het feit dat deze werkzaamheden aan het buitenvlak van het gebouw, uitdrukkelijk door andere bepalingen van het "kleine-werken-besluit" werden geregeld. Meer bepaald was krachtens art. 3, 3°, c) van het K.B. van 16 december 1971 wél een bouwvergunning vereist (maar niet het advies van de gemachtigde ambtenaar voor zover de werken in overeenstemming waren met de voor de plaats geldende bestemmingsvoorschriften) voor "*het aanbrengen van dakvlakvensters in het dakvlak*".
- d. Wat ten slotte het ten laste gelegde aanbrengen van een deuropening betreft, stelt de rechtbank vast dat uit het dossier niet blijkt dat de beklaagden een deuropening hebben gecreëerd maar wel dat in een oorspronkelijke deuropening aan de zijgevel links een nieuw gecreëerd venster werd aangebracht (zie herstellvordering gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur). Deze materiële vergissing bij de omschrijving van de uitgevoerde werken dient dan ook te worden verbeterd zoals hierna in het dispositief bepaald.

Ook dit werk is een vergunningsplichtig werk. Het omvormen van een deuropening tot raamopening dient te worden aangezien als een wijziging van de deuropening waarvoor krachtens art. 3, 3°, a) van het K.B. van 16 december 1971 in voorkomend geval wel vrijstelling van het advies van de gemachtigde ambtenaar gold maar niet vrijstelling van de vergunningsplicht.

10. Het wordt niet betwist dat de feiten verband houden met de verwezenlijking van de belangen van de eerste beklaagde en voor haar rekening werden gepleegd en dat de aan de tweede beklaagde ten laste gelegde feiten door hem willens en wetens gepleegd.

Beiden beklaagden kunnen bijgevolg met toepassing van art. 5, tweede lid, laatste zin, Strafwetboek worden veroordeeld.

11. Uit het strafonderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is dan ook gebleken dat de tenlasteleggingen:

- A.b., B, C.b. en D ten laste van de eerste beklaagde;
- A.a.1 en 2, A.b., B, C.a.1 en 2, C.b. en D ten laste van de tweede beklaagde;

naar voldoening van recht bewezen zijn.

Straftoemeting

12. De bewezen verklaarde tenlasteleggingen zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde strafbaar opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De zwaarste straf is gesteld op de tenlasteleggingen B en D, namelijk, voor fysieke personen een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 26 EUR tot 400.000 EUR of één van deze straffen alleen.

Voor de eerste beklaagde, rechtspersoon, is op de tenlasteleggingen B en D een geldboete van 500 EUR tot 800.000 EUR gesteld (art. 41 *bis*, § 1, Strafwetboek).

13. De eerste beklaagde vraagt de opschorting van de uitspraak van veroordeling.

De instandgehouden werken betreffen wederrechtelijke, in natuurgebied uitgevoerde werken. Het misdrijf doorkruist de verwezenlijking van de bestemming van het gebied. In dit geval zou de toekenning van opschorting onvoldoende recht doen aan de handhaving van stedenbouwkundige voorschriften, terwijl niet is aangetoond dat de veroordeling tot geldboete de sociale declassering van de rechtspersoon zou meebrengen.

De ernst van de begane stedenbouwkundige overtreding en het blanco-strafregister van de eerste beklaagde rechtvaardigen de veroordeling tot de hierna bepaalde geldboete.

14. De tweede beklaagde vraagt de opschorting van de uitspraak van veroordeling.

De tweede beklaagde draagt een grote verantwoordelijkheid voor de totstandbrenging en instandhouding van een ernstig wederrechtelijke toestand.

Uit het strafdossier blijkt dat de tweede beklaagde zich zeer goed bewust was van de wederrechtelijkheid van zijn handelen. Ter terechtzitting hield hij voor dat hij handelde in de als algemeen gangbaar genoemde overtuiging dat voor zover aan een gebouw aan de buitenzijde niets werd gewijzigd, er geen probleem was om aan de woning werken uit te voeren.

De rechtbank stelt niettemin vast dat de eerste beklaagde in zijn eerste verklaring (st. 8) de omvang van de werken bewust minimaliseerde. Zo staken, volgens de eerste beklaagde, op de plaats waar de nieuwe dakvensters werden geplaatst, er ook voordien "gewone" dakvensters terwijl niet alleen méér dakvensters werden aangebracht maar de oude en nieuwe dakvensters ook in oppervlakte niet met elkaar te vergelijken zijn. Er werd volgens hem geen enkele verandering in het metselwerk aangebracht, terwijl nochtans de vroegere berging volledig met nieuwe betonstenen heropgebouwd werd. Volgens de beklaagde zou alles blijven zoals het was, in zijn oorspronkelijke staat. Van de verbouwingen binnen de woning maakte hij geen gewag. Hij hield zich eveneens zeer op de vlakte wat betreft de uitvoering van de werken. Hij verklaarde dat er geen architect werd aangesteld en dat hij de werken zelf deed, na zijn uren (st. 7).

Na het eerste proces-verbaal van vaststelling (st. 1) van 22 mei 1998 legde de tweede beklaagde de uitvoering van de werken niet stil. Een tweede proces-verbaal van vaststelling met mondeling bevel tot staking van de werken werd opgetseld op 27 augustus 1998.

Ten tijde van de uitvoering van de werken kwamen de uitgevoerde werken (als verbouwingen) niet voor regularisatie in aanmerking omwille van de ligging in natuurgebied (art. 43, §2, Stedenbouwdecreet 1996 en Besluit Vlaamse Regering van 20 juli 1994 tot uitvoering van het decreet van 13 juli 1994 houdende wijziging van artikel 79 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw).

Door het gepleegde stedenbouwmisdrijf heeft de eerste beklaagde maximaal profijt willen trekken uit de bestemming natuurgebied van het perceel waarin de afgelegen woning was gelegen maar zonder zelf die bestemming en de daaruit voortvloeiende beperkingen op stedenbouwkundig vlak te respecteren. Zijn stedenbouwmisdrijf doorkruist de verwezenlijking van de bestemming van het natuurgebied.

Rekening houdende met de ernst van de begane bouwovertreiding, zou de toekenning van opschorting onvoldoende recht doen aan de handhaving van stedenbouwkundige voorschriften. Evenmin houdt de op te leggen geldboete enig risico in op sociale declassering van de tweede beklagde. Zijn sterke maatschappelijke positie, als bedrijfsleider en voorzitter van de raad van bestuur van een interuniversitair instituut, beschermt hem juist in grote mate voor de nadelige gevolgen die een strafrechtelijke veroordeling daarentegen kan meebrengen voor degenen die maatschappelijk minder sterk staan.

Bij het bepalen van de omvang van de geldboete houdt de rechtbank rekening zowel met de ernst van de begane bouwovertreiding en de verantwoordelijkheid van de tweede beklagde als met zijn strafrechtelijk verleden dat, op een verkeersovertreiding na, blanco is.

15. De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd deels voor en deels na 1 maart 2004, datum vanaf wanneer de opdecimen waarmee de uitgesproken strafrechtelijke geldboetes worden verhoogd, werden gewijzigd, zodat de op te leggen geldboete met vijfenveertig opdecimen, moet worden verhoogd.

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

16. De beklagden vragen in hoofdorde het uitstel van de behandeling van de herstellvordering in afwachting van het arrest van de Raad van State.

De beslissing van de Bestendige Deputatie van de Provincie van 13 april 2000 (st. 49) die aan de eerste beklagde een bouwvergunning toekende, werd vernietigd door het ministerieel besluit van 26 maart 2003 van de Vlaamse minister van financiën en begroting, innovatie, media en ruimtelijke ordening (st. 108ter e.v.).

De uitgevoerde werken maken bijgevolg thans niet het voorwerp uit van een regularisatievergunning. Het feit dat tegen deze beslissing bij de Raad van State annulatieberoep werd ingesteld, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Zolang geen regularisatie werd verleend, kan de bevoegde overheid het herstel vorderen en moet de rechter, wanneer het herstel wordt gevorderd en deze vordering niet onwettig is, dit herstel bevelen (Cass. 27 maart 2001, De eventuele onwettigheid van de weigering een regularisatievergunning af te leveren, is voor de beslissing over de strafvordering en het hieraan gekoppelde herstel irrelevant (Cass. 11 december 2001,

De rechtbank gaat bijgevolg niet in op het gevraagde uitstel.

Ten overvloede merkt de rechtbank op dat de eventuele vernietiging van de beslissing door de Raad van State van het ministerieel besluit van 26 maart 2003 niet meebrengt dat de Vlaamse minister noodzakelijkerwijze

zal moeten vaststellen dat de destijds ingestelde beroepen van de gemachtigde ambtenaar en van het college van burgemeester en schepenen onontvankelijk zijn. De gevorderde nietigverklaring steunt immers op art. 53, §2, Stedenbouwdecreet 1996. Bij decreet van 21 november 2003 werd deze bepaling gewijzigd en deze gewijzigde bepaling is ook van toepassing op beroepen waarover opnieuw zal worden beslist na een vernietigingsarrest van de Raad van State.

17. De beklagden vorderen in uiterst ondergeschikte orde de herstellvordering voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De herstellvorderingen werden ingesteld vóór de inwerkingtreding van de bepalingen met betrekking tot het eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Het onderzoek van de opportuniteit van de herstelmaatregel werd gevoerd door de bevoegde herstellvorderende overheden en het komt aan de rechtbank toe de wettigheid van de gevorderde herstelmaatregel te toetsen. De rechtbank beschikt over alle gegevens om de herstellvordering op haar wettigheid te toetsen zodat er naar het oordeel van de rechtbank geen noodzaak is om het advies van de Hoge Raad voor her Herstelbeleid in te winnen.

18. Het behoort tot de bevoegdheid van de rechter de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur op haar externe en interne wettigheid te toetsen, zonder echter de opportuniteit van de vordering te kunnen beoordelen. De rechter gaat daarbij na of de beslissing van het bestuur een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet hij zonder gevolg laten. Wanneer de wettigheid van de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wordt aangevochten, gaat de rechter in het bijzonder na of de vordering niet kennelijk onredelijk is. De rechter moet daarbij afwegen of geen andere herstelmaatregel noodzakelijk is, dit onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang van de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit (in die zin Cass. 4 februari 2003, AR T.M.R. 2003, 389).

De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen, ingediend bij de Procureur des Konings op 16 november 1999 (st. 24bis) en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, ingediend bij de Procureur des Konings op 20 oktober 2003 (st. 110) steunen uitsluitend op redenen van ruimtelijke ordening. Zij steunen niet op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand, weegt zwaarder door dan de last die het uitvoeren van het herstel voor de beklagden meebrengt.

In het bijzonder wijst de rechtbank erop dat uit de motieven van de herstellende overheden blijkt dat het perceel behoort tot de vallei van de Bovenschelde waaraan in verschillende beleidsplannen een zeer groot belang wordt gehecht waarbij de onverkorte realisatie van de natuurfunctie wordt beoogd. In het bijzonder wordt het herstel van de winterbedding van de Schelde als doelstelling vooropgesteld, wat meebrengt dat het gebied plaatselijk de functie van overstromingsgebied kan verwerven. De uitgevoerde verbouwingen maken van het gebouw een volledig nieuw gebouw, wat de verdere verwezenlijking van de bestemming in de weg staat.

De beklagden hebben door de werken uit te voeren zonder vooraf een vergunning te vragen, bewust een risico – namelijk in voorkomend geval tot herstel in de vorige toestand te worden veroordeeld – genomen. Wat vanuit hun standpunt moet worden beschouwd als de verwezenlijking van een risico dat zij op hen hebben genomen, kan niet worden beschouwd als een op hen wegende last die vermag afbreuk te doen aan het algemeen belang van een goede ruimtelijke ordening.

De door de beklagden aangevoerde omstandigheden doen aan deze besluitvorming geen afbreuk. Hun verweer steunt op een onjuiste veronderstelling in zover zij ervan uitgaan dat zij alleen strafrechtelijk veroordeeld kunnen worden voor wat betreft het heropbouwen van de berging rechts van de woning en de aangebrachte reliëfwijziging.

Zij steunen evenzeer onjuist op de veronderstelling dat, nadat de Raad van State het ministerieel besluit van 26 maart 2003 zou hebben vernietigd, de beslissing van de Bestendige Deputatie van 13 april 2000 automatisch zijn rechtskracht zou hernemen, aangezien het hoger beroep tegen de beslissing bij de Vlaamse minister ingesteld blijft en de devolutieve werking van het hoger beroep meebrengt dat het bestreden besluit zijn materiële rechtskracht verlies en onwerkzaam wordt. De aanvoering dat de uitgevoerde werken in aanmerking komen voor regularisatie op basis van art. 145*bis*, §1, DORO is allerm minst aangetoond. In de huidige stand van de administratieve procedure is een regularisatie op die rechtsgrond in elk geval geweigerd. De rechtbank wijst er in dit verband op dat allerm minst is aangetoond dat het gebouw niet verkrot was en dat de tweede beklagde door eigenrichting overigens het onmogelijk heeft gemaakt te beoordelen of het gebouw al dan niet verkrot was in de zin van art. 145*bis*, §1, DORO. Evenmin is aangetoond dat delen van de uitgevoerde werken geen stedenbouwkundig bezwaar opleveren: het aanbrengen van dakvlakvensters is alleen van stedenbouwkundige vergunning vrijgesteld indien het vergunde gebouw niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied is gelegen; daargelaten de vraag of het aanbrengen van een rietveld in natuurgebied op zichzelf krachtens art. 145*sexies* DORO voor vergunning in aanmerking komt, ligt dergelijke regularisatiemogelijkheid slechts voor de hand in zover de verbouwingen, waarvan de aanleg van het rietveld een bijzaak is, zelf vergund worden.

Dat de bouwovertreiding inmiddels bijna tien jaar geleden werd gepleegd, is te wijten aan het feit dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de Procureur des Konings het verloop van de administratieve procedure tot en

met de beslissing van de Vlaamse minister hebben afgewacht. Deze omstandigheid kan op zichzelf kan geenszins aan de voorgaande besluitvorming afbreuk doen.

Ten slotte wijst de rechtbank erop dat de begane overtreding een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming 'natuurgebied'.

19. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert een dwangsom van 250 EUR per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn; het college van burgemeester en schepenen een dwangsom van 123,94 EUR.

Er valt te vrezen dat de beklaagden niet vrijwillig tot uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke toestand zullen overgaan. De bevoegde overheden kunnen een rechtmatig belang laten gelden om door middel van de dwangsom de nakoming van de veroordeling tot herstel zoveel mogelijk door de beklaagden zelf te verzekeren.

De rechtbank legt dan ook aan de beklagde de dwangsom op zoals hierna bepaald.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED :

Gelet op het mogelijke bestaan van andere schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, past het de burgerlijke belangen aan te houden.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
 art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
 art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering;
 art. 1, 2, 3, 5, 7, 38, 39, 40, 41, 41bis, 44, 45, 50, 50bis, 65, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlasteleggingen hiervoor aangehaald;
 art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
 art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
 art. 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek;

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK,**

Verbeterd de dagvaarding als volgt :

1. de in de tenlasteleggingen A.a).1. en C.a).1. vermelde kadastrale omschrijving moet luiden als volgt : "ten kadaster bekend onder

2. de in de tenlastelegging A.a).1. vermelde woorden "deuropeningen te hebben gemaakt" moet worden gelezen als "een dueroopening te hebben omgevormd tot een raamopening"

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

Ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.b., B, C.b. en D SAMEN, tot een **GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO.**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op **TWEEDUIZEND ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO.**

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Ten aanzien van

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.a.1 en 2, A.b., B, C.a.1 en 2, C.b. en D SAMEN, tot een **GELDBOETE van DUIZEND EURO.**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op **VIJFDUIZEND VIJFHONDERD EURO.**

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN.**

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagden

HOOFDELIJK tot de kosten,
gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **25,98 EUR.**

Legt de veroordeelden

eveneens ELK een vergoeding op van 28,84 EURO in uitvoering van art. 6 van de Programmawet van 27 december 2006 en van art. 77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

WAT DE HERSTELVORDERING BETREFT

BEVEELT, op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, elk van de beklaagden en

over te gaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert:

- de afbraak van het bijgebouw rechts, opgericht in nieuw metselwerk, verwijderen van fundering en vloerplaat;
- verwijderen van het nieuw gecreëerde venster zijgel links, herstel van de oorspronkelijke deuropeningen;
- verwijderen van alle nieuw opgetrokken binnenmuren, herstel van de oorspronkelijke steunmuren, herstel van de oorspronkelijke indeling;
- verwijderen van alle nieuwe constructies op de bovenverdieping, herstel van de oorspronkelijke indeling,
- verwijderen van de veluxdakvensters voor- en achteraan;
- verwijderen van alle afbraakmaterialen naar de daartoe bestemde stortplaatsen,
- dempen van vijver met nadien herinrichting als hooi- of weiland;
- herstellen van het terrein in zijn oorspronkelijke toestand;

en dit binnen een termijn van **ZES MAANDEN** na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

ZEGT VOOR RECHT dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur door elke beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

ZEGT VOOR RECHT dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van door elke beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

ZEGT VOOR RECHT dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van indien de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 153 DORO.

OP BURGERRECHTELIJK GEBIED

Houdt de burgerlijke belangen aan wat betreft de bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op **11 september 2007**.

Aanwezig :

- alleenrechtsprekend rechter;
- toegevoegd subsubstituut-Procureur des Konings;
- griffier